

зависяше отъ тѣхнѣи-тѣ христіанскы характеръ; нѣ въ едно врѣме въ кое-то епископска-та длѣж-ность бѣше повече опасна нежели славна, нѣма-ше опасность за таквози злоупотрѣбленіе. Още въ 250 г. увѣряваше Картагенскый епископъ *Кипріянь*, че не прави нито най-малко-то безъ съгласіе-то на църквѣ-тѣ.

По-опасно за църквѣ-тѣ станжло обстоятел-ство-то, щото по това врѣме захванѣхъ въ голѣ-мы-тѣ столичны градове на Римско-то царство, Римъ, Картагенъ, Александриѣ и Антиохіѣ, да прѣдавать по-голѣмо уваженіе на епископы-тѣ на тѣзи градове отъ колко-то на другы-тѣ епископы. Отъ чѣсти църквы-тѣ въ тѣзи градове бѣхъ пѣр-ви и по-стары, отъ Апостолы-тѣ основанны, и отъ ученици-тѣ имъ рѣководены; отъ чѣсти бѣхъ и по-многочисленны, по състоятелны, и чрѣзъ по-чтенны-тѣ си членове и по-влиятелны; и отъ чѣ-сти желаніе-то да ся яви единство-то на църквѣ-тѣ и вѣнѣкашно, намѣри естественнѣ свѣрскѣ за това въ голѣмы-тѣ градове. Ако и никой отъ тѣзи епископы нѣмаше власть да прѣдпише нѣщо на другыго, при всичко това, това станж пѣрва стѣпка къмъ прѣдпочитаніе и владычествуваніе, кое-то си и присвоихъ въ това врѣме епископи-тѣ въ Римъ, и кое-то послѣ извратихъ въ най-ужасно тиранство.

Едно тѣло въ кое-то можеше да ся образу-ва единъ такъвъ опасенъ отогъ, не можеше вече въ това врѣме, да е напълно здраво, кога-то